

Manuel Muñoz, de Levante.

Salvador Enguix, de La Vanguardia.

Ezequiel Castellano, d'El Punt.

J. J. Pérez Benlloch, columnista.

Reporters de guerra a València

Captiu i desarmat l'exèrcit zaplanista, les batalles al Partit Popular valencià ja són història. La vida reprèn el to habitual: al PP, calma i alegria –de fet, Ricardo Costa acaba de rellevar sense soroll Adela Pedrosa a la secretaria general–; al PSPV, tensió i tristor. La victòria dels populars als comicis del 27 de maig ha estat tan rotunda –per terra, mar i aire– que ara l'únic dubte és saber quants cadàvers socialistes han quedat estesos pel camí.

Una situació que ja preveia la redactora d'*El Mundo* Marisol Hernández, que recorda com, al si del PSPV, “ara fa un any, només un grapat d'escèptics qüestionaven la sintonia entre el missatge socialista i la societat valenciana, com també la suposada contribució de Zapatero a la victòria a la Comunitat; a més, l'entusiasme per l'aparició del Compromís impedia veure amb claredat els senyals que emetia l'opinió pública”. La cita del 27 de maig, segons Hernández, “ha situat el socialisme valencià en la pitjor crisi de la seua història, per molta experiència que puguen tenir. I atribuir-ho tot a la manca de carisma de Pla és tan equivocat com fiar la sort del PSPV entre Alarte i Sevilla”.

Igualment crític és el cap d'informatius de la cadena SER al País Valencià, Bernardo Guzmán, per qui “la guerra

Per a cap d'ells no és una situació nova. La crisi del socialisme valencià, inherent a la seua existència, ja hauria buidat un Prestige ple de tinta. Periodistes de mitjans diversos parlen sobre el drama del PSPV.

pel poder al PSPV ha quedat oficialment inaugurada. Algun ingenu, o més aviat algun interessat, pensava que després de l'enèsim fracàs electoral podria obrir-se un període de pau d'un any, amb l'excusa de les eleccions generals del març vinent. La crua realitat, però, s'ha imposat a la ingenuïtat i a l'interès”.

El sots-delegat de l'edició valenciana d'*El País*, Adolf Beltran, destaca “l'atroç conservadorisme que impera al partit, un conservadorisme vital, sedimentat a força d'ignorar les exigències de la realitat i per l'apel·lació permanent a un

patriotisme d'organització, cada vegada més patètic i cada vegada més vinculat a expectatives concretes, personals, de supervivència dels seus dirigents”. A parer seu, “el deteriorament progressiu del PSPV té l'origen en la política practicada per Joan Lerma, que evitava les crítiques de la dreta i deixava sense oxigen l'esquerra cívica i cultural. Això van accentuar-ho els seus seguidors, que, en al·liança circumstancial amb el seu rival Ciscar i amb els seguidors d'Asunción, van tombar el projecte de renovació que havia encapçalat, a final dels noranta, Joan Romero”.

“Potser Pla, després d'haver obtingut uns resultats pitjors als de quatre anys enrere, havia d'haver anunciat la dimissió la mateixa nit electoral”, opina Manuel Muñoz, redactor en cap de política del diari *Levante*. “En canvi, ni tan sols digué que no aspiraria a repetir com a secretari general ni com a candidat. Ha estat la invitació de Zapatero a Sevilla que ha desbloquejat la situació.”

Una mesura, la del canvi de líder, que no troba suficient el delegat de *La Vanguardia* a València, Salvador Enguix: “Ja són molts períodes de transició que acumula el PSPV-PSOE. Vist amb perspectiva, no sembla que el canvi de lideratge siga l'única solució en un partit instal·lat massa temps a l'oposició a les Corts i que ha perdut gairebé tot el poder municipal, de principi dels noranta ençà”.

El director territorial d'*El Punt* al País Valencià, Ezequiel Castellano, també creu que “no és una qüestió únicament de lideratge, sinó que hi ha un mar de fons que obliga els socialistes a replantejar-se el discurs. Si per al PP aquestes

A. Beltran, *El País*. Marisol Hernández, *El Mundo*. Bernardo Guzmán, de la cadena SER.

eleccions eren unes primàries de les d'ací a nou mesos, la fontaneria del PSOE valencià ha de tancar aquest forat abans no hi haja una fuga definitiva”.

Sevilla, Alarte i el congrés. J. J. Pérez Benlloch, periodista d'àmplia trajectòria, saluda el pas que sembla disposat a fer Jordi Sevilla, perquè “no seria cap mal recanvi: té experiència, és conegut i, aparentment, no està contaminat per les velles lluites familiars”. Lamenta, però, que “no haja tingut temps d'acaronar l'objectiu d'arribar a ser el líder que recupere el bloc social de progrés: benvolguts companys ja l'han advertit que s'haurà de sotmetre a unes primàries i obtenir la vènia dels homenots que encara hi diuen la seua al si del partit”. Pel que fa a Alarte, Pérez Benlloch ha quedat sorprès per “la cerimònia mediàtica amb què s'ha postulat, pròpia de qui ho té tot ben pensat i lligat: ha encetat el procés de renovació amb una rotunditat que descoratja qualsevol competidor. Dependrà de la neutralitat dels dirigents actuals. Aviat sabrem si la jugada d'Alarte ha estat més arriscada que no oportuna, però ha quedat clar que el jove alcalde demana pas, que no està sol i que ja ha frenat en sec, o quasi, el primer competidor”.

Beltran també agraeix la invitació de Zapatero a Sevilla, perquè “ha convertit en ferralla l'estructura d'excuses que amuntegava la direcció del PSPV per a fer com sempre: és a dir, cuinar el congrés ordinari de 2008 per a canviar-ho tot sense que res no canviara. Gràcies a això, Alarte també ha avançat la seua opció a la secretaria general”.

Enguix troba que Sevilla “simbolitza

el tutelatge des de Madrid a un procés de renovació que clama a Déu i que no serà gens fàcil, atès el poder orgànic dels lermistes, sense els quals serà impossible el canvi. Alarte, tanmateix, és l'alternativa del poder local i comarcal: al capdavant, l'àmbit d'acció política oblidat aquesta darrera dècada per part de la direcció”.

De l'alcalde d'Alaquàs, Muñoz en valora que “ha aixecat la bandera de l'autonomia del PSPV davant Madrid, ha dit que són els socialistes valencians, els qui han de decidir qui els dirigirà”. En tot cas, recorda que “el PSPV mai no ha gaudit de l'autonomia del PSC, ja que en realitat no és més que una federació del PSOE”. I remata: “Podria haver-hi més candidats a un congrés extraordinari que sembla inevitable: Pla no conserva prou autoritat perquè el seu full de ruta siga comunament acceptat. Ha de comprendre que, des de la nit del 27-M, està en funcions”.

Justament en aquest aspecte repara Bernardo Guzmán: “Al PSPV, hi ha un debat més urgent que no el dels noms: full de ruta o congrés extraordinari? Aquesta és la primera qüestió que els socialistes haurien d'aclarir. Jo ho tinc ben clar: la crisi és feaent i creixerà, com més temps passe. No compartesc la

El problema dels socialistes no és tant de persones com d'idees, coincideixen a dir

teoria que un congrés després de l'estiu perjudicaria la campanya de les generals. Ans al contrari, no m'imagino com es pot encarar aquesta cita amb un partit més pendent del seu futur que de qualsevol altra cosa. Candidats i congressos a banda, algú reflexionarà seriosament sobre per què els socialistes perden totes les eleccions autonòmiques de dotze anys ençà i què han de fer perquè no n'hagen de passar dotze més?”.

Com? “Valentia col·lectiva”, demana Marisol Hernández, que n'addueix els motius: “No és una qüestió de persones, sinó de projecte, un projecte que s'ha limitat a viure de rèdits, sense ni un bri d'ambició. Potser hi haurà més candidats, més màrtirs disposats a sacrificar-se per la causa. No importa quins siguen, sinó què diguen. Sevilla és el futur del PSPV? Ho és Alarte? Els socialistes han de tenir coratge i decidir.”

Guzmán veu “molt bé” que els socialistes “facen tot el possible perquè Zapatero continue a la Moncloa, però sense oblidar la seua obligació de fer oposició a Camps i de no estar-se un altre any més preocupats de mirar-se el melic que no de fiscalitzar la seua tasca”.

Castellano demana, si no una “total refundació”, almenys sí “un discurs propi i diferenciat que recupere aquell esperit de complicitat amb l'entramat social, cultural i econòmic. Ja no s'hi val allò de subsumir els millors valors del moviment ciutadà i cívic”. “El PSOE valencià –continua– ha d'accentuar la seua singularitat. La seua iconografia ha de partir del concepte de PSPV i que el PSOE en siga un complement. S'ha d'aconseguir un PSPV a l'estil del PSC.”

“És òbvia la necessària reconciliació del partit amb uns sectors socials que ja no el troben un referent. Potser caldria fer un esforç i refundar-lo”, s'atreveix a proposar Enguix.

Una desconexió amb la societat que Beltran sintetitza rigorosament: “L'única norma que sembla imperar al PSPV és que a l'aparell sempre manen els de tota la vida, com si en tingueren el *copyright*. Els ciutadans, farts de l'autisme polític dels socialistes, s'ho miren tot amb una actitud incrèdula i de fàstic. O el PSPV s'aplica un revulsiu important, o va camí d'una decadència que no té aturador.”

Víctor Maceda